

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové, soudkyně JUDr. Jany Kábrtové a soudce Mgr. Tomáše Blažka ve věci žalobkyně společnosti **Na Záhonech a. s.**, se sídlem Na Zámecké 1518/9, Praha 4 - Nusle, zast. JUDr. Vladimírem Ambruzem, advokátem se sídlem Karolinská 654/2, Praha 8, proti žalovanému **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. srpna 2015, č. j. 27684/15/5100-31461-700796, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala zrušení shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl její odvolání proti platebnímu výměru Finančního úřadu pro Královéhradecký kraj, Územního pracoviště v Trutnově (dále jen „správce daně“) ze dne 29. 1. 2015, č. j. 93740/15/2714-70462-605154, kterým byla žalobkyni podle zákonného opatření Senátu č. 340/2013 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí (dále jen „zákonné opatření Senátu“), účinného do 31. 10. 2016, vyměřena daň z nabytí nemovitých věcí ve výši 131 376 Kč.

I. Obsah žalobních námitek

Napadené rozhodnutí žalobkyně považuje za nezákonné, spočívající na nesprávném právním posouzení příslušných ustanovení zákonného opatření Senátu, stejně jako z důvodu porušení základních cílů a zásad správy daní upravených příslušnými ustanoveními zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“) a základních práv žalobkyně, upravených v čl. 4 a čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Navrhuje napadené rozhodnutí žalovaného zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobkyně je přesvědčena, že správce daně a následně i žalovaný při svých rozhodnutích vycházeli z nesprávného právního výkladu ustanovení § 4 zákonného opatření Senátu ve spojení s § 10 a násl. zákonného opatření Senátu, který spočíval v zahrnutí částky daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) do základu daně z nabytí nemovitých věcí, v důsledku čehož došlo k nesprávnému výpočtu základu daně ve výši 3 284 400 Kč, a tím i daňové povinnosti ve výši 131 376 Kč. Žalobkyně je naopak názoru, že základ daně z nabytí nemovitých věcí by měl být stanoven bez DPH.

Svůj názor opírá žalobkyně o výklad pojmu „úplata“ definovaný v § 4 zákonného opatření Senátu a o porovnání předmětů daně z převodu nemovitostí a daně z nabytí nemovitých věcí a jejich poplatníka, jak byly vymezeny v obou na sebe navazujících daňových předpisech. Má sice za to, že formulace předmětu obou daní se od sebe liší, ovšem jen jazykovým vyjádřením obdobného obsahu (nabytí – převod, přechod). Osoba poplatníka je v obou právních předpisech určena shodně, když záměr určit poplatníkem daně z nabytí nemovitých věcí výlučně nabyvatele nemovitých věcí nebyl prosazen. Měla by proto být - v rámci respektování principu předvídatelnosti a ochrany legitimního očekávání - respektována ustálená judikatura vztahující se k dani z převodu nemovitostí, z níž plyne, že v případě, kdy je převodce nemovitosti plátcem DPH, jím vybraná a státu odvedená částka DPH není součástí základu daně z převodu nemovitosti.

Dle žalobkyně sjednaná cena tvoří základ daně pouze co do výše finančního výnosu získaného převodem nemovité věci. DPH, které převodce v této souvislosti vybere a odvede státu, součástí základu daně není, neboť by došlo k paradoxní situaci, kdy převodce bude zdaňovat ne jen svůj příjem z převodu, ale i částku, kterou inkasoval pro stát a která se nikdy nestala součástí jeho majetku. Takový přístup by pak dle žalobkyně byl v rozporu se základními cíli a zásadami správy daní upravenými příslušnými ustanoveními daňového řádu a v rozporu se základními právy žalobkyně, upravenými v čl. 11 Listiny základních práv a svobod.

Argumentaci žalovaného, který ve svém rozhodnutí mimo jiné uvádí, že zahrnout DPH do sjednané ceny bylo již od počátku záměrem legislativních prací, kdy v tomto směru cituje i důvodovou zprávu ke sněmovnímu tisku 1003, konkrétně k ustanovením § 4 a § 13 zákonného opatření Senátu, žalobkyně vyvrací tím, že s ohledem na to, že návrh zákona byl v průběhu legislativního procesu natolik pozměněn, že již nekoresponduje s původními úmysly tehdejšího zákonodárce. Proto není možné důvodovou zprávu ke sněmovnímu tisku č. 1003 ani aplikovat.

Žalobkyně k předešlému pak doplňuje, že postup žalovaného je v rozporu s ústavně právní zásadou *in dubio mitius*, neboť Senát ve svém zákonném opatření svou vůlí zahrnout DPH do základu daně z nabytí nemovitých věcí v případě, kdy převodce je plátcem DPH, neformuloval dostatečně jednoznačně a určitě. Tím vznikl prostor pro dva rovnocenné výklady příslušných ustanovení zákonného opatření Senátu, týkajících se základu daně. Jestliže žalovaný své rozhodnutí opírá o pojem, jenž připouští více rovin interpretace, měl zvolit výklad, který co nejvíce šetří práva daňového subjektu.

Svůj názor, že by měl být základ daně pro úhradu daně z nabytí nemovitých věcí určen bez DPH, žalobkyně rozsáhle odůvodnila také ve své replice na vyjádření žalovaného.

II. Obsah žalobou napadeného rozhodnutí

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že platební výměr správce daně plně vyhovuje požadavkům daňového řádu. Ve svém odůvodnění orgán prvního stupně uvedl důvody výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, jakož i prezentoval úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Neopomněl se vypořádat ani s námitkami žalobkyně.

Žalovaný se ztotožňuje s právním posouzením věci (zjištěného skutkového stavu) ze strany správce daně. Ve svém rozhodnutí shrnul skutkový průběh a vymezil některé podstatné pojmy podle zákonného opatření Senátu.

S žalobkyní se žalovaný neshoduje především v její stěžejní žalobní argumentaci založené na předpokladu, že nahrazení daně z převodu nemovitostí daní z nabytí nemovitých věcí, upravenou zákonným opatřením Senátu, neznamená nahrazení starého konceptu zdanění úplatných převodů (přechodů) nemovitostí konceptem novým, od dosavadního konceptu v rozhodné části odlišným. Žalovaný v tomto argumentuje, že daň z nabytí nemovitých věcí představuje ve srovnání s úpravou o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, v řadě aspektů zcela novou koncepci, zejména pak, jde-li o stanovení základu daně. Pravidla a judikatura, která byla uplatňována při správě daně z převodu nemovitostí, resp. při určování jejího základu, se tak při správě daně z nabytí nemovité věci neuplatní. Proto dle žalovaného, nebere-li správce daně na dosavadní praxi ohled, nejedná v rozporu se zákonem ani principy právního řádu ČR.

S ohledem na definice pojmů „úplata“, obsaženou v § 4 zákonného opatření Senátu, a „sjednaná cena“, obsaženou v § 13 zákonného opatření Senátu, které navazují na vymezení předmětu daně, nikoliv na vymezení osoby poplatníka, žalovaný ve svém rozhodnutí uvádí, že dle současné právní úpravy sjednaná cena zahrnuje jakékoli protiplnění, které je nebo má být na základě ujednání mezi smluvními stranami poskytnuto za nabytí vlastnického práva k nemovité věci. Ve svém důsledku to mimo jiné znamená, že sjednaná cena je celkovou cenou včetně DPH. V souvislosti s uvedeným žalovaný dodává, že vymezení těchto pojmů, které mimochodem zákon č. 357/1992 Sb. o dani dědické, darovací a dani z převodu nemovitostí nijak nedefinoval (úplata, sjednaná cena), navazuje na vymezení předmětu daně, nikoli na vymezení osoby poplatníka. Žalovaný nerozporuje

skutečnost, že důvodová zpráva ke sněmovnímu tisku č. 1003 byla vypracována k původnímu vládnímu návrhu zákona o dani z nabytí nemovitých věcí, v němž bylo vymezení poplatníka jiné, než v následně přijatém a schváleném zákonném opatření Senátu. Zahrnout DPH do sjednané ceny bylo však záměrem již od počátku legislativních prací na této právní normě, což dokazuje i znění zvláštní části důvodové zprávy k § 4 a § 13 zákonného opatření Senátu, ze kterého je zřejmé, že pojmem úplata se označuje celé přijaté plnění, tj. včetně DPH a nebylo tedy nutné tuto skutečnost zvlášť v zákonném opatření Senátu zdůrazňovat. Způsob konstrukce úplaty a její použití pro stanovení základu daně z nabytí nemovitých věcí je z platné legislativy zcela zřejmý. Pro pojetí sjednané ceny včetně DPH svědčí i ta skutečnost, že DPH je zahrnuta i ve zjištěné ceně, která může být stejně jako sjednaná cena základem daně z nabytí nemovitých věcí. K jednotlivým nabývacím hodnotám je tak přístupováno srovnatelně.

V závěru rozhodnutí se žalovaný vyjadřuje k názoru žalobkyně, že je nutno minimálně připustit existenci dvou rovnocenných výkladů příslušných ustanovení zákonného opatření Senátu k výpočtu základu daně z nabytí nemovitých věcí a dále se řídit zásadou „*in dubio mitius*“, se kterým se s ohledem na obsah svého odůvodnění neztotožňuje. Dle něj neexistují dva rovnocenné výklady, proto uvedený princip ve svém rozhodnutí neaplikoval.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

K žalobním námitkám žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalobu navrhl zamítnout. Uvedl, že je o svém právním názoru předestřeném v napadeném rozhodnutí nadále přesvědčen a považuje jej za správný. Doplnil dále svoji argumentaci svědčící pro možnou aplikaci důvodové zprávy k vládnímu návrhu zákona o dani z nemovitých věcí (sněmovní tisk č. 1003 z roku 2013). Ve svém vyjádření k žalobě uvádí, že jeví-li se žalobkyni důvodová zpráva ke sněmovnímu tisku č. 1003 jako překonaná (ač žalovaný tento názor nesdílí), nelze ke stejnému závěru dojít ohledně důvodové zprávy k vládnímu návrhu zákonného opatření Senátu (senátní tisk č. 185 z roku 2013). Tento tisk byl totiž předložen již po provedení žalobkyní zdůrazňované změny v osobě poplatníka a lze tak říci, že tento, resp. k němu předložená důvodová zpráva, je v současné době aktuální, využitelná. Samotná důvodová zpráva výslovně uvádí, že reaguje na danou změnu: „*Návrh zákonného opatření Senátu obsahově navazuje na návrh zákona o dani z nabytí nemovitých věcí (sněmovní tisk č. 1003 a senátní tisk č. 170), který byl Senátem zamítnut. Kompletní přepracování návrhu zákonného opatření Senátu či jeho rozdělení podle klíče, která ustanovení souvisejí s rekodifikací soukromého práva a která nikoli, není možné vzhledem ke krátké době, kterou má vláda coby navrhovatel k dispozici pro přípravu tohoto návrhu. Návrh zákonného opatření Senátu o dani z nabytí nemovitých věcí z uvedených důvodů z obsahového hlediska vychází ze znění schváleného Poslaneckou sněmovnou včetně přijatého pozměňovacího návrhu, který byl legislativně technického charakteru. K věcné změně došlo pouze v otázce poplatníka daně, která byla předmětem kritiky ze strany Senátu.*“ Žalovaný ve svém vyjádření s ohledem na uvedené uzavírá, že lze jednoznačně říct, že pokud by se změna v osobě poplatníka daně z nabytí nemovitých věcí měla dle úmyslu zákonodárce promítnout i do způsobu stanovení sjednané ceny, resp. úplaty, byla by pak související část důvodové zprávy

modifikována, jak k tomu došlo například v části důvodové zprávy týkající se osoby poplatníka (str. 91 sněmovního tisku č. 1003 a str. 33 senátního tisku č. 185). V části výkladu k § 4 a § 13 zákonného opatření Senátu zůstala důvodová zpráva nezměněná, z čehož lze uzavřít, že předmětnou část důvodové zprávy lze považovat za relevantní teleologické vodítko při výkladu daných ustanovení zákonného opatření Senátu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb, soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), v mezích daných žalobními body, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Vzhledem k tomu, že žalobkyně i žalovaný výslovně souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. o věci samé bez jednání a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalobkyně se v rámci své podnikatelské činnosti zabývá prodejem apartmánů ve Špindlerově Mlýně. Je tedy poplatníkem daně z nabytí nemovitých věcí a plátcem DPH. Daňová povinnost žalobkyně k dani z nabytí nemovitých věcí, která je předmětem sporu, vznikla v důsledku převodu vlastnického práva k jednotce – jinému nebytovému prostoru č. 331/89 a podílu na nebytové jednotce – garáži č. 331/112 v budově č.p.331 na parcele č. st. 591, 592, 593, 594, včetně příslušného podílu na společných částech domu a parcelách č. st. 591, 592, 593, 594, 509/3 a 509/41.

Dne 27. 11. 2014 podala žalobkyně daňové přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí, kterou vypočetla na částku 108 792 Kč. Při tomto výpočtu vycházela ze základu daně ve výši 2 723 763 Kč, odpovídající výši kupní ceny uvedené v předmětné kupní smlouvě a to bez ceny za právo výlučného užívání balkónu a bez hodnoty DPH. Protože si však od samého počátku byla žalobkyně vědoma existence více různých názorů na problematiku výpočtu základu daně z nabytí nemovitých věcí, s péčí řádného hospodáře správci daně ve lhůtě splatnosti odeslala na úhradu své daňové povinnosti částku, která odpovídala výkladu zastávanému správcem daně, tedy že hodnota DPH má být součástí základu daně. Přiznaná a zaplacená daň tak vzájemně nekorelovaly.

V reakci na podané daňové přiznání vydal správce daně dne 29. 1. 2015 platební výměr, kterým vyměřil daňovou povinnost žalobkyně ve výši 131 376 Kč, tedy částce o 22 584 Kč vyšší než jaká byla přiznána, přičemž žalobkyně se proti platebnímu výměru správce daně odvolala. Stěžejní odvolací námitka tkvěla v nepřezkoumatelnosti napadeného platebního výměru z důvodu nedostatečného zdůvodnění zahrnutí DPH do základu daně a v nesprávném právním posouzení klíčových otázek správcem daně.

Žalovaný o odvolání rozhodl dne 25. 8. 2015 tak, že jej shledal nedůvodným a napadený platební výměr správce daně potvrdil.

Posouzením naznačených skutkových okolností přezkoumávané věci dospěl krajský soud k následujícím právním závěrům.

S účinností od 1. 1. 2014 nahradila 21 letou daň z převodu nemovitostí nová daň z nabytí nemovitých věcí. Změnu přineslo zákonné opatření Senátu, které zrušilo zákon č. 357/1992 Sb., o dani dědické, darovací a dani z převodu nemovitostí. Daň dědická a darovací byla transformována pod režim daně z příjmu. V souvislosti s novým vymezením předmětu daně došlo ke změně názvu – daň z nabytí nemovitých věcí.

Zákonné opatření senátu změnilo řadu titulů pro osvobození od daně. Byly zavedeny nové cenové pojmy. Nejviditelnějších změn doznalo zdanění převodu, resp. nabytí nemovitých věcí v oblasti základu daně. Byly zavedeny nové cenové pojmy, vytvořen systém jejich uplatnění z důvodu omezení potřeby znaleckých posudků.

Základem daně z nabytí nemovitých věcí je ve smyslu § 10 zákonného opatření Senátu nabývací hodnota nemovité věci, která je snížena o uznatelný výdaj. Za uznatelný výdaj je dle § 24 uvedené právní úpravy považována zejména odměna a náklady prokazatelně uhrazené poplatníkem daně znalci za znalecký posudek určující zjištěnou cenu, pokud se poplatník rozhodne znalecký posudek vypracovat a přiložit k daňovému přiznání. Tento uznatelný výdaj je však nutné v daňovém přiznání uplatnit.

Za nabývací hodnotu nemovité věci, je dle ustanovení § 11 shora zmiňované právní úpravy nově považována sjednaná cena, srovnávací daňová hodnota, zjištěná cena nebo zvláštní cena nemovité věci. Uvedené ustanovení zákonného opatření Senátu obsahuje tedy čtyři způsoby určení nabývací hodnoty nemovité věci pro účely stanovení základu daně z nabytí nemovitých věcí. Mezi žalobkyní a žalovaným přitom není sporu o tom, že nabývací hodnotou ve smyslu výše uvedeném je sjednaná cena dle ustanovení § 13 zákonného opatření Senátu, přičemž za úplatu považuje § 4 této právní úpravy částku v peněžních prostředcích nebo hodnotu nepeněžního plnění, které jsou poskytnuty za přijaté plnění. Z takto jednoznačně vymezených právních institutů nelze dovodit, že by nabývací hodnota, kterou zde představuje sjednaná cena, tedy úplata za nabytí vlastnického práva k nemovitým věcem, mohla nebo dokonce měla být snížena o hodnotu DPH. Tuto úvahu navíc potvrzuje i ustanovení § 4 zákonného opatření Senátu, které za úplatu označuje částku v peněžních prostředcích, a přitom není pochyb, že tato částka, jakožto úplata za prodávanou nemovitou věc, není o hodnotu DPH zkrácena. Pokud by zákonodárce takový úmysl měl, pak by tuto případnou verzi v zákoně zakotvil. To však neučinil.

Zákonodárci zprvu (do přijetí zákona č. 254/2016, kterým bylo s účinností od 1. 11. 2016 změněno zákonné opatření senátu) oproti navrhované koncepci zákona o dani z nabytí nemovitých věcí odmítli s odkazem na snazší přizpůsobení se poplatníků nové právní úpravě a podpoření právní jistoty, aby poplatníkem daně byl paušálně nabyvatel nemovité věci, a tak jím zůstal zpravidla převodce (smluvním stranám bylo nově umožněno, zvolit si poplatníkem nabyvatele, což eliminovalo nutnost existence ručitelství za daň), což nekorelovalo s novým označením daně „z

nabytí“, přičemž platilo, že není-li nabyvatel poplatníkem daně, pak je jejím ručitelem. Sazba daně zůstala 4%.

Zákonné opatření Senátu obsahově navazuje na návrh zákona o dani z nabytí nemovitých věcí, který byl Senátem zamítnut. K věcné změně došlo však pouze v otázce poplatníka daně a ručitele daně.

Krajský soud rovněž konstatuje, že jeho závěry jsou ve shodě s judikaturou krajských soudů, když tato problematika zahrnutí DPH do základu daně z nabytí nemovitých věcí již byla předmětem přezkumného řízení u Krajského soudu v Českých Budějovicích – viz rozsudek ze dne 26. 10. 2016, č.j. 10Af 18/2016-50. Zdejší krajský soud se tak přiklání k názoru obsaženému v tomto rozsudku, dle něhož, „... v daném případě nedošlo k porušení zásad daňového řízení a k porušení zákonného postupu správcem daně a žalovaným a že napadené rozhodnutí žalovaného nebylo ani v rozporu s právy žalobkyně, upravenými v čl. 11 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listiny“). V souladu s čl. 11 odst. 5 Listiny, podle kterého lze daně a poplatky ukládat jen na základě zákona, definuje zákonné opatření Senátu přesný způsob určování základu daně v ustanovení § 10. Ustanovení § 11 daně právní úpravy pak vymezuje čtyři způsoby určení nabývací hodnoty, která představuje základ daně...každá daň tak má být vybírána v mezích a způsobem, který zákon stanoví, což ostatně vyplývá i z ustanovení § 5 odst. 1 daňového řádu, podle kterého postupuje správce daně při správě daní v souladu se zákony a jinými právními předpisy, jakožto i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu. Ustanovení § 5 odst. 3 daňového řádu obsahuje zásadu zdrženlivosti a přiměřenosti, podle které je správce daně povinen v souladu s právními předpisy šetřit práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů.“

Spor mezi žalobkyní, tedy akciovou společností prodávající nemovitosti ve Špindlerově Mlýně, a žalovaným spočívá v tom, zda se za základ daně z nabytí nemovitých věcí, kterým je nabývací hodnota, považuje sjednaná kupní cena za nemovitost včetně DPH nebo bez ní. Mezi žalobkyní a žalovaným, jak bylo již shora konstatováno, není pochyb o tom, že nabývací hodnotou je sjednaná cena přesně vymezená v kupní smlouvě, kterou definuje § 13 zákonného opatření Senátu.

Stejně jako Krajský soud v Českých Budějovicích, má i zdejší soud za to, že: „Námítce žalobkyně, která zastává názor, že základ daně z nabytí nemovitých věcí má být stanoven na úrovni sjednané ceny bez DPH, nelze přisvědčit, protože tato námitka nemá zákonnou oporu. Zákonné opatření Senátu zcela jasně vymezuje základ daně z nabytí nemovitých věcí. V řešeném případě se nabývací hodnotou rozumí úplata poskytnutá kupujícími žalobkyni za nabytí vlastnického práva k převáděným nemovitostem. Nabývací hodnotou je tedy sjednaná kupní cena zahrnující veškerá protiplnění, které má být poskytnuto kupujícími za nabytí vlastnického práva k nemovitému věcm, tedy včetně daně z přidané hodnoty. Správce daně tak DPH do základu daně zahrnul zcela oprávněně a výše uvedenou námitku žalobkyně shledal krajský soud jako nedůvodnou...Krajský soud přisvědčil žalovanému i v popisu situace, která by nastala v případě, že by se zavedla výjimka při určování sjednané ceny, tedy že by plátcí DPH uváděli jiný základ daně z nabytí nemovitých věcí oproti neplátcům DPH. Zákonné opatření Senátu stanovilo rovné podmínky pro určování základu daně pro plátce i neplátce DPH.“

Napadené rozhodnutí vychází z úplného zjištění skutkového stavu a správní orgány nepochybily, když dospěly k závěru, že základem daně z nabytí nemovitých věcí ve smyslu ustanovení § 10 zákonného opatření Senátu je sjednaná cena včetně daně z přidané hodnoty, kdy nad rámec zákonného vymezení lze tuto skutečnost dovodit i z důvodové zprávy ke sněmovnímu tisku č. 1003, jak konstatoval žalovaný ve svém vyjádření viz shora.

K žalobní námitce zpochybňující aplikaci důvodové zprávy ke sněmovnímu tisku číslo 1003 na daný případ krajský soud uvádí, že se ztotožňuje s názorem žalovaného vysloveným shora, dle něhož je tato důvodová zpráva využitelná, neboť změna oproti původně navrhované právní úpravě se týkala pouze osoby poplatníka, a tudíž se do způsobu stanovení sjednané ceny nemohla promítnout.

Za důvodnou nelze rovněž označit žalobní námitku, dle níž by měla být v případě žalobkyně respektována ustálená judikatura vztahující se k dani z převodu nemovitostí zakotvené v zákoně č. 357/1992 Sb. K tomu krajský soud uvádí, že k nabytí nemovitých věcí došlo na základě kupní smlouvy shora citované za účinnosti zákonného opatření Senátu. Není tedy žádný důvod aplikovat na daný případ dřívější právní úpravu, tedy zákon č. 357/1992 Sb., který již byl k datu převodu vlastnického práva k uvedeným nemovitým věcem zrušen. Stejně tak není důvodné aplikovat na novou právní úpravu judikaturu zrušené právní úpravy. Krajský soud považuje za zřejmé, jak ostatně konstatoval i žalovaný, že daň z nabytí nemovitých věcí představuje ve srovnání s předcházející právní úpravou obsaženou v zákoně č. 357/1992 Sb. zcela novou koncepci, a to využití nově stanoveného institutu základu daně.

Krajský soud dále uvádí, že neshledal důvod k aplikaci zásady *in dubio mitius*. K tomu, aby mohlo být dané pravidlo aplikováno, by musel i po vyčerpání standardních výkladových metod zůstat výklad sporného pojmu či ustanovení nejasný, tj. musely by se nabízet (alespoň) dvě rovnocenné výkladové alternativy posuzované právní otázky. Taková situace však v přezkoumávané věci nenastala.

Krajský soud proto žalobu ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí proto nevzniklo. Ze spisu nevyplynulo, že by žalovanému náklady v souvislosti s tímto řízením vznikly. Z tohoto důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 28. únor 2017

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu